

Licenční smlouva je relativně mladým právním pojmem, stejně jako celá právní úprava ochrany nehmotných statků. Z historického hlediska se licenční smlouva vyvinula ze smlouvy nájemní. To je odrazem skutečnosti, že licenční smlouva ve své podstatě není ničím jiným nežli pronájemem konkrétního nehmotného statku. Právní řády některých zemí, například Francie, povolují dokonce přímou aplikaci ustanovení o nájemní smlouvě na smlouvu licenční.

Přestože byla na našem území využívána i dříve, nabyla licenční smlouva v České republice zásadního významu po návratu tržního hospodářství v roce 1989. Otevření české ekonomiky směrem na západ a následný příliv zahraničních investorů přinesl s sebou zájem zahraničních i českých subjektů o vzájemnou spolupráci v oblasti chráněných nehmotných statků, především patentů, ochranných známek, užitných vzorů a dalších. Udílení licencí se stalo každodenní praxí jak ve vztahu k zahraničním zájemcům, tak i mezi českými podnikateli navzájem. Z toho důvodu také byla licenční smlouva upravena jako samostatný smluvní typ v Obchodním zákoníku.

Hlavním cílem této práce je definovat a vysvětlit pojem licenční smlouvy, poskytnout přehled právní úpravy licenční smlouvy jak v České republice, tak v právních aktech Evropské Unie a v oblasti mezinárodních smluv. Rovněž bych se zde chtěl zaměřit na některé teoretické otázky i praktické problémy, spojené především s uzavíráním a registrací licenčních smluv na našem území.

Licenční smlouvou lze poskytnout práva k různým předmětům průmyslového vlastnictví. Úprava licencí je přitom pro všechny tyto nehmotné statky téměř shodná. Zvolil jsem proto pro svou práci metodu, kdy obecně popisují znaky a zákonné podmínky shodné pro všechny licenční smlouvy, přičemž specifika týkající se jednotlivých předmětů průmyslového vlastnictví vždy podrobněji vysvětluji v rámci příslušné kapitoly.